

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sapientissima Dei Mvndvm Regentis Gvbernatio; Ex qua
pendent, quæ vulgò in Casv, Fortvna, Fato, Esse Pvtantvr**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1645

§. 12. Sanitatem corporis eiuscemodi bonum esse, vt subinde ei corporis infirmitas fuerit prælata, vt in Egidio fuit videre, qui sagitta ictus noluit sanari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52314](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52314)

S. Chry-
sost. hom.
20. ad
pop.

linguis & petulantia expositum: quod nul-
la vnquam magna mentes magni fecerunt.
De Constantino Magno D. Chrysofomus,
ex oratione Flauiani hec recitauit: *Fertur be-
atus Constantinus, effigie sua quandoq; lapidata,
multis ipsum instigantibus ad supplicium de aucto-
ribus contumelia sumendum, & dicentibus, quod
omnem ipsius faciem saxis conuulnerarint: ma-
nu facie palpans, & leniter ridens, dixisse: Sed
sanum quidem caput, sana verò & facies tota. Illi
verò reueriti, & confusi, ab hoc iniquo destitè-
re consilio. Et hoc verbum haftenus canunt om-
nes: nec tantum temporis labefecit, aut huius
memoriam extinxit. Quot non sit hoc trophais
splendidius? Contempsit tantus Imperator
contumeliam, ostenditque, se non faucia-
tum in statua sua. Idem nos cogitemus, si
quis nomen nostrum verberat, quod æquè
extra nos est, atque statua nostra.*

§. XII.

*Sanitatem corporis eiusmodi bonum esse, ut
subinde ei corporis infirmitas fuerit prelata,
ut in Egidio fuit videre, qui sagit-
ta ictus noluit sanari.*

Propiùs nos attingit bona corporis vale-
tudo, neque est in nostra potestate, sentire,
vel non sentire vim dolorésque morborum.

De

De hoc argumento alibi dicturus, in pauca rem conferam. Philosophi quidem hanc salubrem vitæ formam iubent teneri, *ut corpori tantum indulgeas, quantum bonæ valetudini satis est. Durius tamen censent tractandum, ne animo malè pereat.* Cogitant enim in se, *præter animum, nihil esse mirabile, cui magno nihil magnū est,* nisi solus Deus; *quoniam Deus magnus Dominus.* Si ergo Deus magnus voluerit, eos ægrotare; nec ipsam morbis anteponunt sanitatem. Hæc sola illis causa sufficit, Deum velle: quanquam & aliæ suppetunt. Nam, cum corpus languet, animus viget: illo patiente, virtus agit; & carnis damnum, mentis est lucrum; quæ nunquam est fortior contra voluptates, quàm cum homo ægrotat. *Cum infirmor, tunc fortior sum,* ait Apostolus. Hac de causa Platonici dicuntur philosophaturi, in vallibus ac locis paludosis & infalubribus, habitauisse, ne, in luxuriante solo, etiam animus luxurians sapientiam repudiaret. Idem corporis frænum amârunt etiam Christianè philosophantes. Egidium memorat Fulbertus Carnotensis, ad Rhodani ostia, vitam solitariam egisse, cui post longum & quotidianum precandi, vigilandi,

Psal. 94. 3.

2. Cor. 12.

M. Mar-
tul. l. 5. c. 4.

ab=

abstinendique studium, aliud Deus cruciamentum superaddidit. Nam cum, inter silvas latens, Deū veneraretur supplex, sagitta, à venatoribus, in incertū missa, eum grauius fauciauit. Accepto vulnere, non modò chirurgum aut medicinam corpori admittere noluit, sed etiam Dominū enixè rogauit, ne quando lesa caro sanaretur. Interpretabatur enim vulnus diuinitus inflictum, vulnus amoris; quod incuratū, corporis dolore, ab animo arceret voluptatis cogitationes.

§. XIII.

Sanitatem beneficium Dei esse: sed sepe maius beneficium esse, iacturam sanitatis: ut in Audomaro patuit cecitatē eligente.

Matth. 4.
33.

Circuibat quidem IESVS, sanans omnem languorem, & omnem infirmitatem in populo. Et abiit opinio eius in totam Syriam, & obtulerunt ei omnes malè habentes, varijs languoribus, & tormentis comprehensos, & qui demonia habebant, & lunaticos, & paralyticos, & curauit eos: & alij quidem eum adibant, alios autem ipse adibat: alij sibi, alij alijs sanitatē impenetrabant, vtique rectè: multi tamen inuenti sunt, qui morbos sanitati prætulerunt; & surdi, quàm audientes, cæci, quàm videntes; claudi, quàm ambulantes.